

Nếu Em Là Mỹ Nhân Ngư

Contents

Nếu Em Là Mỹ Nhân Ngư	1
1. Chương 1: , Thì Anh Là Gì?	1
2. Chương 2: Nhân Ngư Mất Đi Giọng Nói, Hoàng Tử Liệu Có Yêu?	3
3. Chương 3-1: Hy Sinh Tất Cả Chỉ Để Anh Được Sống Hạnh Phúc (thượng)	6
4. Chương 3-2: Hy Sinh Tất Cả Chỉ Để Anh Được Sống Hạnh Phúc (trung)	7
5. Chương 3-3: Hy Sinh Tất Cả Chỉ Để Anh Được Sống Hạnh Phúc (hạ)	8
6. Chương 4: Truyện Cổ Tích Có Thật Không?	10
7. Chương 5: Phiên Ngoại 1 - Mỹ Nhân Ngư, Anh Yêu Em	12
8. Chương 6: Phiên Ngoại 2 - Mãi Mãi Về Sau... Thần Sẻ Chỉ Là Cửa Hiên Mà Thôi	15

Nếu Em Là Mỹ Nhân Ngư

Giới thiệu

Thể loại: ngược tâm, 1vs1, mất trí nhớ công, thâm tình thụ, có một chút ngọt, có H. Từ ngày xưa câu chuyện cổ tích mỹ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-em-la-my-nhan-ngu>

1. Chương 1: , Thì Anh Là Gì?

- Anh, tại sao nàng tiên cá lại ngốc như thế?

-...

- Vì sao phải đánh đổi giọng hát để lấy đôi chân, nhưng vẫn không có được tình yêu của hoàng tử để rồi cuối cùng tan thành bọt nước?

- Vì cô ấy thật lòng yêu hoàng tử.

- Yêu mà không thể nói... Đó gọi là yêu sao?

- Một ngày nào đó em sẽ hiểu... có một thứ tình yêu gọi là sự hy sinh... hy sinh tất cả chỉ đổi lại sự hạnh phúc cho người ấy.

- Không, em không muốn như vậy. Như vậy rất đau khổ. Em không muốn làm một nàng tiên cá. Yêu là phải nói ra. Cũng giống như em yêu anh vậy. Em yêu anh em yêu anh em yêu anh...

- Được rồi được rồi. Anh biết là em yêu anh. Và anh cũng yêu em... Anh sẽ không như hoàng tử đó, anh sẽ luôn ở bên cạnh em dù cho có chuyện gì xảy ra đi nữa.

- Anh hứa rồi đó nha! Móc ngoéo đi. Ai thất hứa là chó con.

- Nhóc con nghịch ngợm...

”ANH SẼ LUÔN Ở BÊN CẠNH EM DÙ CHO CÓ CHUYỆN GÌ XẢY RA ĐI NỮA”

Nhưng đó chỉ là chuyện của 3 năm về trước. Ngay buổi tối định mệnh đó, anh và cậu cùng lên núi ngắm sao băng. Trên đường về, chiếc xe tải chạy ngược chiều đã đâm vào xe của hai người. Trong lúc nguy cấp, anh đã ôm lấy cậu và che chắn cho cậu. Cậu chỉ thấy xung quanh tối sầm rồi cậu bất tỉnh. Trước khi ý thức mất đi, cậu còn nghe thấy anh nói:

- Hiên nhi, anh sẽ bảo vệ em cho đến hơi thở cuối cùng...

Khi tỉnh lại, cậu thấy xung quanh mình toàn là máu, nhưng không phải máu của cậu, mà là của anh.

Cậu gọi tên anh, gọi rất nhiều lần nhưng đáp lại vẫn là sự im lặng.

”Không, Thần... anh không thể chết. Anh đã hứa với em là sẽ ở bên em. Tỉnh lại đi, Thần... anh là kẻ lừa gạt, anh gạt em. Anh mau tỉnh lại đi. Thần, anh không thể bỏ em đi như vậy. Chúng ta đã hứa sẽ sống với nhau đến già, sẽ cùng đi ngắm sao băng, cùng đi ngắm mặt trời mọc. Anh không được bỏ em lại. MỘ THẦN, ANH TỈNH LẠI CHO EM, MỘ THẦN!!!!”

Và rồi xung quanh cậu lại tối sầm...

Trong lúc hôn mê, cậu đã có một giấc mơ. Cậu mơ thấy lần đầu gặp anh. Đó là vào năm thứ nhất đại học. Anh là hội trưởng hội sinh viên. Là người trong mộng của biết bao cô gái. Lần đầu tiên gặp là lúc cậu đang đi tìm ký túc xá. Còn anh, tình cờ hôm đó lại là ngày hội sinh viên đi tuyên truyền. Thế là anh giúp cậu mang đồ đạc về phòng KTX trước con mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người. Một Mộ Thần hội trưởng mặt than không bao giờ cười với ai lại nở một nụ cười ôn nhu như dòng nước ấm áp với một tân sinh viên khi cậu đơn giản chỉ tặng anh một chiếc kẹo.

Lần thứ hai gặp anh là lúc đang ở căn tin. Cậu đang loay hoay tìm chỗ ngồi thì anh gọi cậu. Cậu rất ngạc nhiên vì không ai dám ngồi cạnh anh. Một tân sinh viên như cậu chắc chắn sẽ chưa nghe truyền thuyết về anh, hội trưởng hội sinh viên thích giày vò người xung quanh bằng nhiều hình thức khiến cho kẻ đó chỉ khóc không được mà cười cũng không xong.

”Cậu tên gì?”

”Em tên Mộc Hiên”

”Một cái tên thật đẹp”

”Em không thích cái tên này. Thật giống con gái”

”Nhưng tôi rất thích. Và tôi không thấy cái tên này giống con gái chút nào. Ngược lại có cảm giác đó là một công tử ngọc thụ lâm phong vô cùng tiêu sái bước đi”

”Thật sao hội trưởng? Lần đầu tiên có người khen tên của em. Từ trước đến giờ em toàn bị trêu chọc là Mộc Hiên muội muội...”

”Tôi chưa bao giờ gạt ai cả. Em tin tôi đi. Còn nữa. Đừng gọi tôi là hội trưởng này nọ nữa. Gọi tôi là Thần ca ca đi”

”Vâng. Thần ca ca”

Dần dần anh và cậu gặp nhau thường xuyên hơn. Tình cảm nảy giữa anh và cậu nảy sinh vào lúc nào cả hai người bọn họ cũng không thể biết được. Có thể là từ lần đầu gặp nhau đã nhất kiến chung tình. Cũng có thể là cả hai thường xuyên gặp nhau, lâu ngày dần quen và rồi yêu nhau.

Cứ như vậy 4 năm đại học trôi qua. Anh và cậu yêu nhau, sau đó cả hai quyết định sống chung. Hằng ngày, cả hai cùng thức dậy sớm, cùng chạy bộ, cùng ăn sáng, sau đó đi làm. Hết giờ làm, cả hai sẽ cùng đi xem phim và ăn tối. Anh vẫn thích nhất là cùng cậu nấu ăn. Khi ấy cậu sẽ giống như một cô vợ nhỏ loay hoay trong bếp, còn anh đôi khi lén ăn vụng để cậu xù lông lên hoặc đơn giản ôm lấy cậu từ phía sau. Cuộc sống của hai người đơn giản như thế đấy. Anh luôn ôn nhu với cậu, chiều chuộng cậu, lo lắng cho cậu. Và cậu cũng thế. Sau khi come out với cả hai gia đình. Ngạc nhiên là không ai phản đối hay tức giận. Có lẽ ba mẹ cả hai đều hiểu rằng, con cái lớn có quyền tự do nên Mộ gia cũng như Mộc gia đều ủng hộ Mộ Thần và Mộc Hiên đến với nhau.

Những tưởng cuộc sống của cả hai đã viên mãn. Thế nhưng ông trời lại bắt Mộ Thần đi...

Trong giấc mơ ấy, cậu nghe một giọng nói văng vẳng bên tai:

"Mộc Hiên, cậu có dám đánh đổi giọng nói của cậu cùng với trí nhớ của Mộ Thần để anh ta được sống lại không?"

"Đánh đổi?"

"Đúng. Trong vòng 3 năm, cậu sẽ không được quyền nói chuyện, nếu cậu lên tiếng thì Mộ Thần sẽ biến mất mãi mãi"

"Được. Tôi đồng ý. Chỉ cần Thần sống lại tôi không tiếc bất cứ điều gì"

"Được. Khế ước đã được lập"

Cậu thấy một luồng sáng chói mắt chiếu trước mặt. Theo phản xạ cậu nhắm mắt lại. Và đến khi mở mắt lần nữa thì cậu thấy mình nằm trên giường bệnh, giường bên cạnh là Mộ Thần vẫn đang hôn mê...

-- Hết phần 1 --

2. Chương 2: Nhân Ngư Mất Đi Giọng Nói, Hoàng Tử Liệu Có Yêu?

"Anh ấy sống lại..." Đó là ý nghĩ đầu tiên khi Mộc Hiên nhìn qua giường bên cạnh.

Lúc ấy bác sĩ đi vào và kiểm tra cho cậu. Bác sĩ kết luận cậu không bị gì nặng, chỉ bị trầy xước nhẹ. Duy chỉ có một điều là cú va đập đã ảnh hưởng đến thanh quản, và cậu không thể nói được nữa.

"Cũng tốt, ít ra mình sẽ không phải sợ gặp anh ấy lại nói ra tất cả"

Nằm bệnh viện được 3 ngày, ngày nào Mộc Hiên cũng lén qua nằm cạnh Mộ Thần mỗi tối. Cậu lẳng lặng tìm kiếm chút hơi ấm và mùi hương từ cơ thể anh, chỉ có thế cậu mới có thể ngủ được. Cậu đã rất sợ, cậu sợ cả đời này không thể gặp được anh. Chỉ cần nghĩ đến điều đó là trái tim cậu như bị ai giẫm đạp, đau đến mức không thở được.

"Ít ra anh vẫn còn sống...em mất đi giọng nói không hề uổng phí. Thần, anh yên tâm, em sẽ luôn dõi theo anh. Anh nhớ em cũng được, anh không nhớ em cũng không sao, em sẽ làm cho anh nhớ ra em. Ba năm thôi, rồi chúng ta sẽ trở lại như trước. Thần, hãy chờ em"

Đúng như khế ước mà Mộc Hiên đã ký với giọng nói thần bí, quả nhiên Mộ Thần bị mất trí nhớ. Khi anh tỉnh lại, mọi thứ xung quanh anh giống như một tờ giấy trắng. Anh không nhớ được bất kỳ ai, kể cả gia đình mình. Thế nhưng với tính cách kiên cường của Mộ Thần thì anh vẫn không hề suy sụp. Anh xem như là mình được sinh ra lần nữa, làm lại một con người mới.

Duy chỉ có một điều anh không thể hiểu là tại sao cậu trai nằm ở giường bệnh bên cạnh ngày nào cũng muốn bắt chuyện với anh. Cậu luôn nhìn anh bằng ánh mắt giống như là có quen biết với anh từ lâu, về mặt cậu như muốn nói với anh điều gì đó. Chỉ tiếc là cậu ấy bị mất giọng nói của mình.

Sau khi xuất viện, Mộ Thần không trở về nhà trọ của hai người mà trở về nhà mình. Vì Mộc Hiên đã dặn trước với Mộ baba Mộ mama nên không ai nhắc đến việc Mộ Thần và Mộc Hiên đã kết hôn.

Với Mộ Thần mà nói, mọi thứ từ giờ như là một khởi đầu mới. Còn với Mộc Hiên, ngày nào cũng như là địa ngục, cậu chỉ có thể nhìn anh từ xa, chỉ có thể hỏi thăm cuộc sống của anh thông qua Mộ mama. Không phải cậu không muốn gặp anh, cậu ngược lại muốn gặp rất nhiều là đằng khác. Cậu nhớ vòng tay ấm áp của anh, nhớ mùi hương nhàn nhạt của anh, nhớ từng cử chỉ chăm sóc của anh, nhớ cách anh gọi cậu là "Hiên nhi", "bà xã đại nhân", "bảo bối nhi"... nhưng cậu không thể gặp anh. Cậu giờ đây đã hiểu tại sao khi ấy mỹ nhân ngư chỉ có thể đau khổ đứng từ xa ngắm nhìn hoàng tử, bởi cậu giờ cũng giống như nàng, cậu sợ chỉ cần mình sơ xuất điều gì thì Mộ Thần sẽ biến mất mãi mãi. Cậu thà chấp nhận nỗi đau khổ này một mình...

"Thần, anh nhất định phải chờ em... 3 năm thôi..."

Thế nhưng cuộc sống không thể biết trước được điều gì. Điều mà Mộc Hiên lo lắng nhất đã xảy ra: Mộc Thần có người yêu.

Từ sau khi mất trí nhớ, cuộc sống của Mộc Thần đã thay đổi hoàn toàn. Anh đã thay đổi chỗ làm, sau đó anh dọn ra ở riêng một mình. Và trong chỗ làm mới, anh đã quen được với một nam nhân tên là Hướng Thoại. Người này trước đây từng yêu thầm Mộc Thần, nhưng khi ấy Mộc Thần và Mộc Hiên là cặp đôi đẹp nhất trường đại học P nên Hướng Thoại đành chôn giấu tình cảm này. Tất nhiên anh vẫn ghen tị với Mộc Hiên vì có được Mộc Thần, anh ta tự thấy mình rất tốt, còn là hội phó hội sinh viên, thế nhưng vì lý do gì Mộc Thần lại yêu một Mộc Hiên gốc nghèo, không có điểm gì đặc biệt.

Giờ đây khi thấy Mộc Thần bị mất trí nhớ, Hướng Thoại thấy mình có cơ hội liền trực tiếp theo đuổi Mộc Thần.

Mộc Thần không biết rằng ngày nào khi anh tan tầm, cũng đều có một bóng dáng lặng lẽ nhìn anh từ xa. Bóng dáng ấy nhìn anh đến khi anh lên xe và chạy đi rồi mới quay đầu đi. Rồi sau đó, bóng dáng ấy đứng dưới nhà anh nhìn mỗi tối cho đến khi đèn ngủ nhà anh tắt mới lặng lẽ đi về.

"Thần... chỉ cần thấy anh sống vui vẻ là em yên tâm"

Một ngày âm u, Mộc Hiên vẫn đứng lặng nhìn anh từ xa. Tim cậu như thắt lại khi thấy anh đang khoác tay trên vai một người đàn ông. Cả hai rất thân mật bước lên xe. Cậu không tin vào mắt mình, cố gắng bước lại gần hơn để nhìn cho rõ, cậu sợ mình nhìn lầm. Bước đến gần hơn, cậu thấy Mộc Thần và người đó đang ngồi trong xe, cả hai đang hôn nhau. Chỉ cách có vài bước chân nhưng cậu không dám bước đến. Trái tim cậu như bị ai lấy dao đâm từng nhát. Đau đớn... Lạnh buốt... Không thở nổi... Ai đó đang bóp chặt trái tim cậu, hô hấp của cậu ngừng lại, cậu cảm thấy đất dưới chân đang sụp đổ từ từ. Cậu cảm thấy mình không đứng nổi được nữa.

Trời mưa ư? Không, trời không có mưa. Vậy tại sao lại có nước rơi trên mặt đất? Trước mắt cậu nhòe đi, cậu không thể thấy được gì nữa. Bên tai cậu vẫn còn văng vẳng lời nói của anh lúc hai người đi ngắm sao băng: "Anh sẽ không như hoàng tử đó, anh sẽ luôn ở bên cạnh em dù cho có chuyện gì xảy ra đi nữa."

"Thần..." - nội tâm cậu đang kêu gào tên anh, và cũng chỉ có thể gọi tên anh mà thôi. Cậu rất muốn chạy ngay lại chỗ anh, sau đó giằng hai người đang thân mật kia ra và nói với anh rằng cậu là bà xã thân yêu của anh, là người anh yêu nhất. Nhưng bây giờ cậu còn lại gì ngoài những kỷ niệm với anh? Cậu còn là một người câm, cậu có thể làm gì khác được đây, bởi nếu cậu làm thế thì anh sẽ mãi mãi biến mất. Cậu cảm thấy mình như con cá đang mắc cạn, chỉ biết nằm đó thoi thóp chờ những giây phút cuối cùng của cuộc đời. Thần của cậu đã yêu người khác, đã kích này cậu thật sự không thể chịu nổi. Cậu phải làm sao đây? Bấy lâu nay cậu luôn hy vọng vào tình cảm của hai người sẽ không vì Mộc Thần mất trí nhớ mà mất đi, cậu bầu vùi vào nó để có thể ngăn mình không tiếp cận anh, để có thể tiếp tục sống. Thế nhưng giờ đây điều đó đã không còn. Cậu biết phải làm sao?

Thời gian trôi qua mau chóng, 3 năm trôi qua trong chớp lát. Sau ba năm, giọng nói của Mộc Hiên đã trở lại, nhưng Mộc Thần vẫn như cũ không lấy lại được trí nhớ. Mộc Hiên rất đau khổ khi mỗi ngày đều nhìn hai người vui vẻ bên nhau. Cậu quyết định từ bỏ. Trước đây Mộc Thần nói rất đúng, yêu là chấp nhận hy sinh tất cả vì người mình yêu. Khi tai nạn xảy ra, anh vì cậu mà mất mạng, cậu chỉ có thể ký kiếp ước kìa để giữ mạng cho anh. Giờ đây anh đã có được tình yêu mới, xem như là cậu đã bù đắp lại cho anh. "Mỹ nhân ngư sẵn sàng hy sinh để hoàng tử hạnh phúc thì giờ đây em cũng sẽ như vậy, em sẽ đứng từ xa dõi theo anh và chúc phúc cho anh. MỘC THẦN, EM YÊU ANH"

Nói về Mộc Thần, sau khi quen với Hướng Thoại thì tình cảm của hai người rất tốt đẹp. Nhưng cả hai vẫn đơn thuần là người yêu bình thường, không hề tiến xa hơn mặc dù Hướng Thoại nhiều lần ra ám hiệu rằng có thể. Bởi vì mỗi khi thân mật nhiều hơn với Hướng Thoại thì trong đầu Mộc Thần lại hiện lên một số hình ảnh, có khi đó là anh đang cùng một người không rõ mặt đi ngắm sao, có khi là anh đang ôm người đó, có khi là hai người đi chơi... những hình ảnh đó chợt lóe lên rồi chợt mất, nó lướt qua nhanh khiến cho anh chưa kịp nhìn rõ mặt người đó là ai thì đã mất đi. Anh đi tìm gặp bác sĩ đã điều trị cho mình thì bác sĩ nói đó có thể là ký ức trước kia của anh, có thể anh đang từ từ nhớ lại chuyện trước kia.

"Vậy người kia là ai? Tại sao mình lại có cảm giác như đã quên một chuyện rất quan trọng?"

Khi những hình ảnh đó hiện lên ngày một nhiều thì anh bắt đầu tự so sánh người đó với Hường Thoại. Anh lại thấy không phải. Người đó thấp hơn anh một cái đầu, rất hoạt bát, rất nghịch ngợm. Thế nhưng đó lại là một khuôn mặt xa lạ anh chưa hề gặp lần nào. Anh cố nhớ, nhưng lần nào cũng chỉ là những mảng trắng xóa che lấp đi ký ức.

Hường Thoại để ý rằng dạo gần đây Mộ Thần hay ngồi trầm tư một mình. Thần thái này giống hệt anh lúc trước khi mất trí nhớ. Lạnh lùng, không muốn gần gũi ai. Ngay cả anh ta đôi khi cũng bị lạnh nhạt. Trong lòng Hường Thoại hiện lên một điều: Có thể Mộ Thần đang dần lấy lại ký ức. Vậy khi đó anh ta có còn yêu mình nữa hay không?

Điều đó khiến Hường Thoại cảm thấy rất khó chịu. Anh biết tuy Mộ Thần mất trí nhớ nhưng tình cảm dành cho Mộc Hiên chưa bao giờ mất. Bởi một lần say rượu trong vô thức anh đã gọi một cái tên mà trước đây rất quen thuộc với anh: "Hiên nhi, bảo bối của anh..."

Để ngăn không cho chuyện ngày xảy ra, Hường Thoại đã đề nghị với Mộ Thần sang Hà Lan kết hôn. Để sau này khi Mộ Thần có khôi phục lại trí nhớ thì hai người đã kết hôn, Mộ Thần cũng không thể bỏ anh ta được. Khi anh ta nêu đề nghị này với Mộ Thần, anh suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng đồng ý.

Trước khi hai người đi Hà Lan, Mộ Thần đã dẫn Hường Thoại về nhà ra mắt gia đình. Mộ gia sau khi biết chuyện này đã không đồng ý. Mộ baba giận dữ đuổi Hường Thoại ra khỏi nhà, không cho phép anh ta bước vào cửa Mộ gia. Sau đó ông gọi Mộ Thần vào thư phòng:

- Nói cho ba biết, tại sao con lại muốn kết hôn với Hường Thoại?
- Ba, con và Hường Thoại yêu nhau, tại sao ba lại ngăn cản tụi con kết hôn?
- Yêu nhau? Con nghĩ con và nó yêu nhau bao lâu? Con có hiểu hết con người nó hay không? Tình cảm hai người đã đến mức sống chết chưa?
- Ba... sao người lại hỏi chuyện này? Con yêu Hường Thoại, cậu ấy đã giúp đỡ con rất nhiều sau khi con mất trí nhớ, con muốn kết hôn với cậu ấy thì có gì sai?
- Giúp đỡ? Nếu nói giúp đỡ thì sự giúp đỡ của nó chỉ như hạt cát trên biển mà thôi. Mà có biết mà có thể không còn trên đời này không, vì vụ tai nạn đó mà suýt mất mạng, nếu không có... - Nói đến đây, Mộ baba chợt khựng lại, ông suýt chút nữa đã nói tên Mộc Hiên ra.
- Ba, ba nói nếu không có gì? - Mộ Thần lấy làm lạ khi Mộ baba bỗng im lặng.
- Không có gì, tóm lại, nếu như mà muốn lấy đứa con trai kia thì từ nay về sau mà không còn là người của Mộ gia nữa, hai ông bà già này có chết cũng không nhận mà là con.
- Ba... tại sao lúc biết con đồng tính ba không tức giận mà bây giờ ba lại tức giận?
- Mà hãy tự hỏi bản thân mà xem trái tim mà thật sự yêu ai... Đi đi

Sau khi rời khỏi Mộ gia, Mộ Thần cảm thấy rất buồn bực. Anh đến một quán bar và uống rượu. Anh uống nhiều đến nỗi say khướt. Loạng choạng bước ra khỏi quán, anh đụng phải một người và ngã ra.

- Xin lỗi!
- Anh...anh có sao không? Hình như anh say rồi...

Trong cơn say, anh nghe một giọng nói rất quen thuộc. Quen thuộc đến nỗi giống như mỗi ngày anh đều nghe. Từng mảng ký ức trước kia giống như bọt nước cứ lách tách trong đầu anh. Khẽ ngược mắt lên, anh thấy đứng trước mặt mình là người trong mơ ký ức hỗn độn kia.

- Cậu... cậu là ai? Tôi thấy cậu rất quen nhưng không thể nhớ ra cậu?
- Anh... anh say rồi, để em đưa anh về nhà. Mộc Hiên né tránh câu hỏi. Vốn cậu chỉ đi ngang qua đây nhưng vô tình cậu thấy Mộ Thần vào bar một mình. Cậu biết anh đi uống rượu và sẽ uống say nên cậu ngồi chờ anh ở ngoài. Cậu đỡ Mộ Thần dậy và dìu anh lên taxi.

Lên đến taxi, Mộ Thần không tỉnh dậy, Mộc Hiên chỉ có thể đưa anh về nhà trọ cũ của hai người, đó cũng là nơi cậu hiện đang sống.

Lên đến nhà, cậu đỡ anh nằm trên salon, sau đó lấy khăn lau mặt cho anh. Trước đây khi hai người sống chung, Mộ Thần đã từng một lần say rượu và sau đó anh bị nhức đầu dữ dội. Mộc Hiên biết ý nên đã pha trà giải rượu cho anh. Cậu mang lại gần và gọi Mộ Thần dậy nhưng anh không tỉnh.

- Anh mau dậy uống chút trà giải rượu, nếu không ngày mai sẽ bị nhức đầu.

Mộ Thần vẫn không có phản ứng. Bất đắc dĩ, Mộc Hiên phải hớp từng ngụm trà và mớm vào miệng của Mộ Thần. Môi cậu vừa chạm vào môi anh, đôi môi anh liền khẽ mở ra, cậu nhanh chóng đưa lưỡi vào để anh uống nước. Thế nhưng anh lại nhanh chóng cuốn lấy lưỡi cậu và ra sức cắn mút như thể đang thưởng thức một viên kẹo. Mộc Hiên giật mình định đẩy Mộ Thần ra nhưng tay anh đã giữ chặt gáy cậu, không cho cậu rút về. Mộc Hiên nhanh chóng bị nụ hôn của Mộ Thần làm cho trầm mê. Đã rất lâu rồi cậu không được hưởng cái hương vị ngọt ngào này. Tay còn lại của Mộ Thần nhanh chóng túm lấy eo của cậu về phía mình khiến cho cậu ngã nhào vào anh. Sau đó Mộ Thần dùng sức xoay cậu đặt dưới thân và tiếp tục hôn cậu. Trong vô thức anh gọi cái tên ẩn sâu trong tận đáy lòng mà ba năm nay chưa từng được thốt ra:

- Hiên nhi... Hiên nhi...

Mộc Hiên cứng cả người, cậu không rõ anh có phải là đã nhớ lại hay là do say rượu mới gọi tên cậu. Những nụ hôn của anh tới tấp khiến cậu không thể suy nghĩ thêm được nữa. Vòng tay qua cổ Mộ Thần, cậu nỉ non: "Thần..."

Mộ Thần giống như bị điện giật khi nghe cậu gọi. Trong lòng anh giống như có một sợi xích vừa được mở ra. Rất nhanh chóng anh vươn tay giật phăng áo sơ mi của cậu ra, sau đó xoa nhẹ quả anh đào căng mọng trước ngực cậu.

- A~... Thần... dừng...

Tiếng kêu của cậu không làm cho Mộ Thần tỉnh lại mà ngược lại còn như một liều xuân dược khiến anh thêm hưng phấn. Anh nhanh chóng hôn xuống cổ, rồi đến xương quai xanh đẹp đẽ của cậu. Lửa của hai người đang được đốt lên nhanh chóng.

Bỗng, tiếng chuông điện thoại vang lên...

3. Chương 3-1: Hy Sinh Tất Cả Chỉ Để Anh Được Sống Hạnh Phúc (thượng)

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Mộc Hiên vội đẩy Mộ Thần ra. Thế nhưng anh dường như không nghe thấy, vẫn tiếp tục cắn cắn trái cherry ngọt ngào của cậu. Mộc Hiên nén tiếng rên rỉ và cố đẩy anh ra.

- U~ Thần... điện thoại của anh...

Mộ Thần dừng động tác lại. Anh lấy điện thoại ra và ấn nút tắt. Sau đó anh tiếp tục hôn xuống bụng. Chiếc lưỡi ẩm ướt của anh lướt qua vùng bụng mẫn cảm của cậu khiến Mộc Hiên rung mình một cái. Một tiếng rên khe khẽ của cậu bật ra trong vô thức lại càng cổ vũ thêm cho Mộ Thần. Anh lần tay xuống kéo khóa quần của Mộc Hiên, nhanh chóng luồn tay vào nắm tiểu Hiên Hiên đang run rẩy kia

- A~... Thần... không được... dừng...

Mộ Thần vờ như không nghe thấy Mộc Hiên đang nói. Tay anh thuần thục di chuyển nắm lấy tiểu Hiên Hiên và nhịp nhàng lên xuống. Tay còn lại anh lần xuống dưới tiểu huyệt non mềm kia và cho một ngón tay vào và bắt đầu thao động. Tiễn công hậu kích, Mộc Hiên đã không còn suy nghĩ được gì, cậu theo bản năng uốn thân lên như thể để Mộ Thần thâm nhập sâu hơn nữa. Tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc của cậu vang lên khắp phòng hòa quyện cùng với nhịp thở ngày càng nặng nề của Mộ Thần làm cho không khí trong phòng như bốc cháy.

Lúc này, điện thoại lại vang lên. Mộ Thần bực bội lấy điện thoại và ấn nút tắt lần nữa. Nhưng do anh đang say không nhìn rõ, nút tắt lại thành nút nghe điện thoại. Và cú điện thoại là của Hướng Thoại. Đã khuya không thấy Mộ Thần về, anh ta cảm thấy lo lắng, cộng thêm chuyện phản đối của gia đình Mộ Thần càng làm anh ta lo thêm. Thế là anh ta điện thoại cho Mộ Thần.

Ở bên này, cả hai người đều không còn biết được xung quanh như thế nào nữa. Mộ Thần nhanh chóng nắm mệnh căn của mình đẩy vào tiểu huyết non mềm kia và bắt đầu động. Mỗi một lần trườn sát là Mộ Hiên cảm thấy như mình đang bay lên bầu trời. Anh vẫn như vậy, vẫn làm cho cậu dục tiên dục tử. Tiếng rên của cậu ngày càng lớn mỗi khi tiểu Thần Thần chạm vào một điểm nào đó trong người cậu. Trong vô thức Mộ Thần nỉ non tên của cậu như trước đây anh vẫn thường như thế lúc hai người hoan ái

- Hiên nhi... bảo bối của anh...

Mộ Hiên biết anh như thế là do anh đang say nhưng cậu vẫn cảm thấy rất vui.

"Thần... một lần thôi cũng được. Hãy để em được gần anh, được cảm thấy anh ở trong em lần này thôi. Ngày mai chúng ta sẽ trở lại là người xa lạ. Hãy để anh đêm nay là của em, của mỗi mình em mà thôi..."
Cậu chưa xót mà thốt ra...

4. Chương 3-2: Hy Sinh Tất Cả Chỉ Để Anh Được Sống Hạnh Phúc (trung)

Sáng sớm, người đầu tiên tỉnh dậy là Mộ Thần, ánh nắng xuyên qua chiếc rèm màu tím nhạt rơi vào mắt anh. Mộ Thần nheo nheo mắt lại. Cảm thấy đầu mình đau như búa bổ, anh lơ mơ nhớ lại đêm qua mình đã uống say, sau đó anh được một người đưa về, và rồi... và rồi...

Nghe một tiếng kêu nho nhỏ bên cạnh mình, anh giật mình khi thấy một người con trai nằm bên cạnh. Cậu ấy dựa vào người anh và ngủ say. Người con trai này... là người nằm ở giường bên cạnh anh khi anh gặp tai nạn. Khẽ lay cậu dậy, Mộ Thần căng kinh hãi hơn là anh và cậu... cả hai không mặc quần áo.

- Anh... anh dậy rồi? - Cậu nhỏ giọng hỏi

- Đêm qua tôi... tôi và cậu... tôi đã... - Mộ Thần ngập ngừng

- Đúng vậy, đêm qua anh say rượu, em đã đưa anh về nơi này, đây là nhà của... em - Suýt nữa cậu đã buột miệng nói "nhà của chúng ta"

Trầm tư hồi lâu, Mộ Thần mở miệng:

- Xin lỗi, tôi... là do tôi say nên mới...

- Không sao đâu... - cậu khẽ nở một nụ cười chưa xót -... đều là nam nhân với nhau, em cũng không thể mang thai, anh không cần nghĩ phải chịu trách nhiệm. Tất cả là em tự nguyện, anh không cần thấy áy náy.

- Xin lỗi, tôi đã có bạn trai.

- Em biết...

Liếc nhìn ngón tay áp út của cậu, Mộ Thần ngập ngừng:

- Cậu... cậu đã kết hôn?

- Vâng. Nhưng anh ấy đã không còn nữa... - Cậu cố kìm nén để mình không khóc, còn gì đau lòng hơn người mình yêu nhất ở trước mặt mình nhưng mình lại không thể nhận đây.

- Tôi xin lỗi...

- Không sao, em đã quen rồi. Thôi, để em đi lấy quần áo cho anh thay, đêm qua quần áo của anh đã dơ hết rồi

- Cảm ơn cậu

Mộ Hiên mở tủ quần áo và lấy một bộ quần áo trước kia của Mộ Thần đưa cho anh. Lúc mặc quần áo, Mộ Thần rất ngạc nhiên khi bộ quần áo này rất vừa vặn với anh, màu sắc cũng là màu mà anh thích

- Bộ quần áo này...

- Là của ông xã của em. Anh ấy không còn mặc nữa. Nên anh cũng không cần trả lại cho em đâu.

- Cậu... cậu cũng đừng quá đau lòng... - Không hiểu sao, Mộ Thần lại muốn ôm lấy người con trai này để an ủi cậu. Khẽ vươn tay, anh xoa nhẹ đầu cậu.

Sau khi Mộ Thần rời đi, cậu nằm lại trên giường, cậu khẽ ôm lấy chiếc chăn mà Mộ Thần đã đắp, mùi hương dịu dàng của anh, hơi ấm của anh vẫn còn đây. Nước mắt của cậu từ từ lăn cuống hai bên gò má. Tim cậu một lần nữa bị ai xé ra, đau đớn khiến cậu muốn chết đi ngay tại chỗ. Mộ Thần mãi mãi không thuộc về cậu. Đêm qua, Mộ baba đã điện thoại cho cậu, ông nói rằng Mộ Thần muốn kết hôn với Hường Thoại.

"Thần... em chúc anh hạnh phúc bên người anh yêu"

Cuối cùng, Mộ Thần vẫn quyết định sang Hà Lan kết hôn với Hường Thoại. Ngày kết hôn của anh, Mộc Hiên lặng lẽ đứng bên ngoài lễ đường và nhìn anh tay trong tay với người kia bước đến trước tượng Chúa cử hành hôn lễ. Giây phút hai người trao nhẫn, Mộc Hiên lặng lẽ quay đi. Cậu đi trong vô thức, đi mãi đi mãi không có điểm dừng. Cậu không biết mình đã đi qua bao nhiêu con đường. Từ xa xa cậu thấy hai người đang tay trong tay đi với nhau đến một nhà hàng nhỏ. Cậu chạy thật nhanh đến như muốn nhìn rõ anh thêm một lần trước khi vĩnh viễn không gặp lại nữa. Bỗng từ đâu một chiếc xe mất lái lao thẳng vào anh, cậu chỉ kịp hét lên một tiếng và đẩy anh ra, và cuối cùng cậu bị chiếc xe đâm vào. Trong phúc chốc, cậu thấy mình như trở lại buổi tối định mệnh kia. Một luồng ánh sáng trắng xóa vây quanh cậu. Giọng nói ấy lại vang vọng bên tai;

"Cậu có hối hận không?"

"Hối hận? Nếu hối hận thì ngay từ đầu tôi đã không quyết định như thế"

"Chấp nhận nhìn người mình yêu ở bên kẻ khác?"

"Anh ấy đã từng nói với tôi rằng, đến một ngày nào đó tôi sẽ hiểu được hy sinh để người mình yêu hạnh phúc cũng là một loại tình yêu. Tôi đã chấp nhận cái giá đó thì tôi mãi mãi không hối hận"

Trước khi ý thức mất đi, cậu thấy anh trước mặt mình, anh đang khóc, anh gọi tên mình "Hiên nhi... Hiên nhi", cậu khẽ mỉm cười, đắp máy môi:

- Thần... anh phải sống thật hạnh phúc... em yêu anh...

Và rồi tất cả mọi thứ chung quanh cậu đều tối đen...

5. Chương 3-3: Hy Sinh Tất Cả Chỉ Để Anh Được Sống Hạnh Phúc (hạ)

Đã một tuần trôi qua kể từ khi Mộc Hiên bị tai nạn. Cậu vẫn còn nằm trong phòng ICU. Người chăm sóc Mộc Hiên không ai khác là Mộ Thần. Lý do tại sao?

Quay lại thời điểm lúc xảy ra tai nạn, trong giây phút Mộc Hiên lao ra cứu anh, những ký ức khi xưa bỗng tràn về trong đầu anh như nước lũ. Từng chút từng chút một vỡ òa ra trong tim anh. Từng câu nói, từng hành động, từng cử chỉ của cậu đối với anh... chỉ mới như vừa hôm qua. Lúc thấy cậu nằm giữa một vũng máu, anh gần như hoảng loạn. Anh lao đến bên cậu, ôm lấy cậu, gào thét tên cậu, cái tên mà suốt 3 năm qua anh chưa một lần gọi.

- Hiên nhi... Hiên nhi...

Suốt quãng đường đến bệnh viện, anh chỉ lẩm nhẩm một câu duy nhất: "Hiên nhi, xin lỗi". Là anh sai, anh đã quên đi cậu, anh quên đi lời hứa của chính mình. Anh đã từng hứa dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra anh vẫn sẽ luôn bên cậu, không bao giờ bỏ cậu. Vậy mà... anh lại làm cậu đau, anh hết lần này đến lần khác đâm từng nhát vào tim cậu và còn xát muối lên đó. Anh là một kẻ khốn nạn, anh bỏ rơi cậu, bỏ cậu bơ vơ một mình. Anh là một kẻ khốn nạn khi lại yêu một người khác và còn kết hôn với người đó. Anh phản bội lại tình cảm của hai người. Kẻ không xứng đáng được sống phải là anh.

Anh nằm mơ, một giấc mơ dài vào ngày xảy ra tai nạn. Anh thấy mình đã chết, nhưng cậu lại chọn cách hy sinh giọng nói và trí nhớ của anh để giữ lại mạng sống cho anh. Cậu chấp nhận sống cô đơn và hằng ngày dõi theo anh chỉ để chắc chắn rằng anh được bình an. Cậu vì anh mà làm tất cả. Còn anh, anh chỉ làm một việc duy nhất: tổn thương cậu.

Bây giờ thì anh đã hiểu tại sao lúc anh tỉnh dậy sau tai nạn kia cậu ở trước mặt anh với ánh mắt như muốn nói nhưng lại không thể nói được điều gì. Cậu đã từng nói với anh về câu chuyện của mỹ nhân ngư, khi ấy cậu còn nói là cô ấy rất ngốc vì lại không chịu nói cho hoàng tử biết rằng mình yêu chàng ta

”Em có biết rằng mình cũng rất ngốc không, Hiên nhi. Em thà nhận mọi đau khổ để anh được hạnh phúc. Tại sao em lại ngốc như vậy? Tại sao?”

Đáy lòng anh quặn thắt từng cơn mỗi khi nghĩ đến khoảng thời gian 3 năm vừa rồi? Thậm chí anh còn tự mắng bản thân mình khi đã vội vàng bỏ đi sau đêm đó. Là anh đã trốn tránh sự thật rằng khi đó mặc dù mất trí nhớ nhưng tình cảm của anh với Mộc Hiên chưa bao giờ mất. Anh là một kẻ hèn nhát khi chọn trốn tránh và kết hôn với Hướng Thoại.

”Hiên nhi, em đã làm mỹ nhân ngư, vậy anh sẽ làm hoàng tử của riêng một mình em. Hoàng tử sẽ không bỏ rơi mỹ nhân ngư một mình, nếu mỹ nhân ngư không chịu nói rằng mình yêu hoàng tử, vậy thì hoàng tử sẽ làm mọi cách để chứng minh rằng mình yêu mỹ nhân ngư. Anh đã bỏ lỡ em 3 năm, vậy thì anh sẽ dùng quãng đời còn lại của mình để bù đắp cho em, sẽ không bao giờ, không bao giờ rời xa em nữa, dù cho em bỏ rơi anh anh cũng không thể bỏ rơi em. Hiên nhi, anh yêu em”

Kể từ lúc Mộc Hiên bị tai nạn, anh đã không hề rời xa cậu nửa bước, anh sợ một khi anh vừa bước đi thì cậu sẽ biến mất khỏi tầm mắt của anh mãi mãi. Hướng Thoại có xuất hiện một lần, đó là sau khi cậu vào bệnh viện. Anh ta đã đến gặp anh và trả lại anh chiếc nhẫn kết hôn của Mộ Thần.

- Xin lỗi...

- Cậu không có lỗi gì, là tôi có lỗi với cậu. Tôi biết mặc dù cậu mất trí nhớ nhưng tình cảm mà cậu giành cho Mộc Hiên chưa hề mất đi. Là tôi cố chấp, tôi nghĩ rằng chỉ cần tôi ở bên cậu thì có thể có được cậu. Chiếc nhẫn này là nhẫn kết hôn của cậu và Mộc Hiên, nó vẫn luôn nằm trong cái hộp ở nhà cũ của cậu, là ba cậu đã đưa cho tôi và khuyên tôi nên rời xa cậu. Xin lỗi, nếu tôi không cố chấp muốn kết hôn với cậu thì có lẽ Mộc Hiên sẽ không bị như thế này. Tôi sẽ đi nước ngoài, còn hôn lễ của chúng ta tôi sẽ xem như đó là kỷ niệm đẹp nhất mà chúng ta từng có. Cảm ơn cậu, Mộ Thần. Và cũng thật lòng xin lỗi cậu.

- Hướng Thoại... tôi...

- Cậu không cần áy náy, tất cả là tôi tự làm tự chịu, cố chấp muốn đoạt lấy thứ không thuộc về mình. Kết cuộc này là tất yếu mà thôi. Tôi chỉ cảm thấy rất có lỗi với Mộc Hiên. Bởi cậu ấy đã chịu quá nhiều đau khổ vì sự ích kỷ của tôi. Xin cậu, hãy gửi lời xin lỗi của tôi đến cậu ấy. Tôi thật lòng mong cậu ấy tỉnh lại và hai người sẽ hạnh phúc bên nhau mãi mãi. Khoảng thời gian được ở bên cậu là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của tôi. Tôi sẽ nhớ mãi. Tạm biệt... Không, vĩnh biệt cậu, Mộ Thần.

- Cảm ơn cậu, Hướng Thoại.

- Đó là việc tôi lẽ ra phải làm từ lâu rồi. Tôi đi đây.

Ngày qua ngày, Mộ Thần vẫn ở bên Mộc Hiên để chăm sóc cho cậu. Bác sĩ nói Mộc Hiên chắc chắn sẽ tỉnh lại, chỉ là không biết thời điểm nào mà thôi, bởi não của cậu đã bị chấn động mạnh.

1 tuần...

1 tháng...

2 tháng...

3 tháng...

Mộ Thần giờ đây trông vô cùng nhếch nhác. Đã lâu anh chưa cạo râu, tóc của anh cũng không cắt. Anh không còn là một Mộ Thần tiêu sái như trước kia. Nhưng anh không hề để tâm đến điều đó. Anh chỉ lặng lẽ ở bên cậu, hằng ngày kể chuyện cho cậu nghe, trò chuyện với cậu. Và lần nào cũng kết thúc bằng câu ”Xin lỗi”. Anh không biết cậu có nghe được hay không nhưng anh vẫn nói, ít ra nó làm cho anh thoải mái hơn một chút.

Cuối cùng, Mộc Hiên cũng tỉnh lại. Khoảnh khắc cậu mở mắt ra, Mộ Thần không biết dùng ngôn từ nào để diễn tả sự vui mừng này. Cậu đã cũng tỉnh lại, cậu không bỏ rơi anh, cậu đã nghe thấy lời anh nói.

- Hiên nhi, em đã tỉnh lại. Em không bỏ rơi anh. Hiên nhi... - anh vui mừng và ôm chầm lấy cậu, cái ôm sau biết bao nhiêu ngày đằng đẳng
- Xin lỗi, anh là ai?

6. Chương 4: Truyện Cổ Tích Có Thật Không?

Thì ra cái cảm giác đau đớn này là như thế, cuối cùng thì Mộ Thần đã cảm nhận được.

Thì ra sau khi tỉnh dậy thấy người mình yêu nhất lại không hề nhớ gì về mình mà mình không cách nào làm cho người ấy hiểu là như vậy.

”Hiên nhi, thì ra lúc ấy em đau đến thế này, anh là kẻ khốn nạn, Hiên nhi...”

Từ lúc tỉnh dậy đến giờ, Mộc Hiên luôn tỏ ra lạnh nhạt với Mộ Thần. Có lẽ việc mất đi trí nhớ của một quãng thời gian đã làm cậu hoảng sợ. Cậu không giống anh, anh bình tĩnh vượt qua còn cậu thì luôn đối mặt với nỗi sợ hãi này. Cậu càng cố gắng nghĩ thì đầu sẽ bị đau. Mộ Thần cũng không dám nhắc nhiều về chuyện cũ, anh sợ cậu lại đau thêm...

Nam nhân trước mặt luôn lo lắng và chăm sóc cho cậu trong suốt thời gian cậu nằm bệnh viện. Và sau khi về nhà anh càng quan tâm và chăm sóc cậu hơn. Anh nói anh là ông xã của cậu, nhưng một chút cảm giác cậu cũng không có. Trong thâm tâm cậu luôn có một hình bóng của một người. Người này cậu không biết là ai nhưng mỗi khi nghĩ đến tim cậu lại thổn thức, như thể người đó sinh ra là để ở bên cậu. Càng nghĩ đến người đó cậu lại cảm thấy có lỗi với Mộ Thần, anh lo lắng quan tâm cậu nhưng cậu lại không thể đáp lại tình cảm của anh, bởi trong lòng cậu chỉ có người đó, cậu chỉ nhớ được người này đã làm tổn thương cậu nhưng cậu không thể nào quên được. Có điều đó là ai thì cậu không thể nhớ ra.

- Thần ca ca, anh đừng quan tâm em nhiều như thế - Từ sau khi mất trí nhớ thì Mộc Hiên vẫn luôn gọi anh là Thần ca ca.
- Hiên nhi, em là người mà anh yêu nhất, anh không thể không quan tâm em.
- Nhưng em... em... em không đáng để anh quan tâm như thế...
- Em xứng đáng... vì anh yêu em.
- Em... em không thể đáp lại tình cảm của anh...
- Vì sao?
- Em... em có người trong lòng...
- Là ai? - Mộ Thần nghe Mộc Hiên nói vừa ngạc nhiên lại vừa đau lòng. Từ lúc xuất viện đến nay, ở bên cạnh cậu chỉ có anh, người mà cậu nói xuất hiện vào lúc nào?
- Em... em không biết nữa. Em chỉ biết một điều là khi nghĩ đến người đó tim em rất đau. Nhưng càng đau em lại càng không dứt ra được. Em xin lỗi anh, Thần ca ca.
- Nếu anh nói, người làm em đau lòng... là anh?
- Không có khả năng đó. Anh rất tốt với em, anh dịu dàng, anh luôn quan tâm em, anh không thể là người đó được.
- Hiên nhi, anh...

Mộc Hiên nói đúng, anh quá tốt với cậu khiến cậu không thể tin người ba năm trước đã tàn nhẫn bỏ rơi cậu là anh. Anh làm tổn thương cậu nhưng lại muốn cậu tha thứ. Anh tốt với cậu nhưng lại muốn cậu thừa nhận kẻ khốn nạn trong lòng cậu kia là mình. Giờ anh đã hiểu cái cảm giác ngày xưa của Mộc Hiên: yêu người ta nhưng chỉ có thể lảng lạng mà giữ trong lòng vì người đó lại yêu người khác dù kẻ đó cũng chính là bản thân anh.

Trong lòng Mộc Hiên cảm thấy rất mâu thuẫn: nửa muốn chấp nhận tình cảm này, nửa lại muốn buông xuôi tất cả và bỏ đi thật xa. Trong lòng Mộ Thần cũng rất mâu thuẫn: nửa muốn Mộc Hiên mãi mãi không

nhớ lại để cậu có thể quên hết đau khổ dù không thể chấp nhận tình cảm hiện tại của anh, nửa lại muốn cậu nhớ lại để nhận ra người đã làm cậu đau khổ chính là mình.

Một buổi sáng thức dậy, Mộ Thần trở nên hoảng loạn khi không thấy Mộc Hiên đâu. Tìm khắp căn nhà, thậm chí là gọi về gia đình, nhưng không ai biết cậu đi đâu.

Trên bàn ăn chỉ còn lại chiếc khăn và tờ giấy với vắn vệt vài chữ: "Thần ca ca, em xin lỗi, em không đủ can đảm để đối mặt với anh. Em muốn bình tâm suy nghĩ về tất cả mọi chuyện. Anh không cần lo cho em, em chỉ đi du lịch một thời gian mà thôi. Hẹn gặp lại"

"Hiên nhi, em đang ở đâu? Tại sao em lại rời xa anh? Hiên nhi..."

Mộc Hiên có thể đi đâu? Điều này Mộ Thần không thể biết được. Trước đây, cậu thuộc tuýp người thích ở nhà, thích nghe nhạc, đọc sách, cậu rất ít khi ra ngoài nên bây giờ khi Mộc Hiên nói đi du lịch, anh cũng không thể đoán ra được là cậu đi đâu.

Mộ Thần giống như một con ngựa đứt cương, anh chạy khắp mọi nơi để hỏi ra tung tích của Mộc Hiên, thế nhưng giống như cậu bốc hơi khỏi đất nước này, ngay cả một chút tin tức cũng không có.

Hôm ấy, trong lúc dọn dẹp đồ đạc, anh vô tình tìm thấy quyển album của cả hai người. Trong đó có một tấm hình hai người đang ngồi ngắm sao trên đỉnh núi, trên tấm hình có chữ của Mộc Hiên: "Sau này nhất định chúng ta sẽ đi Na Uy và cùng ngắm cực quang nhé"

"Na Uy? Đúng rồi, từ bé ước mơ của Mộc Hiên là được đến Na Uy để ngắm cực quang, vậy chắc chắn là Mộc Hiên sẽ đi đến đó"

Nói rồi anh tức tốc bay sang Na Uy để đi tìm cậu.

"Địa điểm ngắm cực quang tốt nhất là thành phố X, Hiên nhi chỉ có thể đi đến đó mà thôi"

Khi đến được thành phố X, Mộ Thần hỏi thăm từng khách sạn để xem cậu đang ở đâu. Cuối cùng, đi đến một thị trấn nhỏ, anh cũng đã tìm được cậu.

Chỉ mới vài tháng không gặp mà cậu dường như gầy đi nhiều, chiếc cổ mảnh khảnh kia nay dường như càng mảnh khảnh hơn, gương mặt cậu trông rất mệt mỏi, ánh mắt cậu hoang mang và đau khổ. Cậu có lẽ đã suy nghĩ rất nhiều...

Cậu đang đứng trước một nhà thờ nhỏ trong thị trấn, gương mặt cậu hiện lên ưu thương nhàn nhạt. Trong đầu cậu một hình ảnh đau lòng chợt hiện về: ngày cưới của Mộ Thần với Hương Thoại, hai người đang trao nhẫn cưới... T

Trong khoảng thời gian này, những ký ức trong suốt 3 năm lâu lâu cũng chợt hiện về. Hình ảnh của nam nhân bí ẩn trong trái tim cậu và Mộ Thần càng ngày càng hòa làm một. Điều này khiến cậu càng đau lòng hơn. Nếu thật sự người đó là Mộ Thần thì cậu sẽ làm sao? Cậu sợ một mai tỉnh dậy lại mất đi anh thì cậu không biết nên làm gì cho đúng. Một giọt, rồi hai giọt, từng giọt nước mắt lăn trên má cậu. Ký ức ngày hôm ấy hiện về rõ mồn một khi cậu nhìn thẳng vào lễ đường. Cậu đau, cậu đã nhận ra anh cũng chính là người đã khiến cậu đau, anh khiến tim cậu tan nát. Cậu phải làm gì đây? Cậu không muốn trở về để đối mặt với anh...

Mộ Thần đứng cách đó không xa đã thấy cậu đang nhìn vào lễ đường bên trong và khóc. Anh biết cậu có thể đã nhớ lại được chuyện cũ. Bước vài bước lại gần, anh nghe cậu nói rất nhỏ, âm thanh vừa dịu dàng lại vừa đau đớn:

"Thần... Em nhớ anh"

Vừa dứt lời, cậu thấy một vòng tay ấm áp ôm cậu từ phía sau. Mùi hương quen thuộc này, cùng với hơi thở ấm áp này... là của Mộ Thần, Mộ Thần mà cậu yêu nhất, cũng là người khiến cậu đau lòng nhất.

- Hiên nhi... - Anh chỉ gọi tên cậu như thế và rồi anh im lặng. Anh không biết nên nói thế nào với cậu. Xoay người cậu lại, anh siết chặt vòng tay mình ôm lấy cậu như thể nếu anh nới lỏng tay ra thì cậu sẽ lại chạy khỏi anh - Hiên nhi, hãy tha thứ cho anh. Anh biết dù có làm thế nào thì anh cũng không thể chuộc lại những đau đớn mà anh đã gây ra cho em. Nhưng xin em hãy tin anh, tin anh thêm một lần nữa, anh

nhất định, nhất định sẽ không buông tay em ra, không để cho em phải đau đớn nữa. Hiên nhi, xin em, hãy cho anh một cơ hội, bắt đầu lại một lần nữa với anh, có được không em?

- Thần... em...

- Hiên nhi, em không cần nói gì hết, anh hiểu. Anh sẽ không dùng lời nói mà anh sẽ dùng hành động để chứng minh cho em thấy. Xin em, một lần nữa, hãy gả cho anh có được không?

Vừa nói anh vừa quỳ một chân xuống và lấy ra một chiếc hộp bằng nhung màu tím, anh mở hộp ra, bên trong là cặp nhẫn cưới trước kia của hai người.

Khung cảnh trước mắt cậu nhòe đi vì nước mắt, nhưng không phải là nước mắt đau buồn mà là nước mắt hạnh phúc. Cuối cùng thì anh cũng trở về bên cậu, và cũng sẽ chỉ thuộc về một mình cậu, từ nay về sau mãi mãi là như thế. Lấy tay che miệng ngăn không cho tiếng khóc vang lên, cậu nhẹ nhàng gật đầu.

Mộ Thần cảm thấy lâng lâng trong lòng, cuối cùng cậu đã chịu tha thứ cho anh và đồng ý trở về bên anh. Anh kéo tay cậu đi vào trong nhà thờ và cả hai cùng quỳ xuống trước tượng Chúa linh thiêng. Anh nói:

- Lần trước khi kết hôn chúng ta không đến nhà thờ làm lễ. Lần này, trước Chúa, anh, Mộ Thần, xin thề, đời này, kiếp này và cả những kiếp sau, dù trải qua bao nhiêu sóng gió, tình cảm anh giành cho Mộ Hiên không bao giờ thay đổi, vĩnh kết đồng tâm - Nói rồi anh đeo nhẫn vào tay cậu.

- Em, Mộ Hiên cũng xin thề, đời này, kiếp này, và cả những kiếp sau, trải qua bao nhiêu luân hồi, tình cảm em giành cho Mộ Thần không bao giờ thay đổi, vĩnh kết đồng tâm - Và cậu cũng đeo nhẫn cho anh.

Cả hai kết thúc nghi thức bằng một nụ hôn thật sâu, nụ hôn sau bao ngày nhớ nhung và xa cách. Nụ hôn kéo dài đến khi cả hai dường như không còn dưỡng khí mới miễn cưỡng buông ra.

- Hiên nhi, anh yêu em. Nhất định chúng ta phải hạnh phúc bên nhau, nhất định như thế.

- Thần... em cũng yêu anh, chúng ta chắc chắn sẽ hạnh phúc.

- Hiên nhi, đã đến đây rồi, chúng ta cùng đi ngắm cực quang nhé.

- Được, chúng ta đi, nhưng mà... ông xã...

- Sao vậy, bảo bối?

- Em mỗi chân... đi không nổi.

- Được, lên đây anh cõng em. Bà xã, leo lên đi.

- Vâng, ông xã.

...

- Ông xã, anh có mệt không? Chúng ta nghỉ một lát đi.

- Không cần, anh không mệt. Được cõng em là vinh hạnh của anh. Từ giờ anh sẽ cõng em, cho đến khi em không muốn anh cõng nữa mới thôi.

- Ông xã, em yêu anh nhất, yêu anh yêu anh yêu anh nhất...

- Anh cũng yêu em, bà xã...

--- Hoàn chính văn ---

7. Chương 5: Phiên Ngoại 1 - Mỹ Nhân Ngư, Anh Yêu Em

“Tương truyền rằng chàng trai Hiên Hiên sau khi xuyên không vào truyện Mỹ nhân ngư đã không đầu hàng số phận. Cậu đã tìm mọi cách để thổ lộ với hoàng tử. Và cậu đã thành công... khụ... không phải thành công mà là thành thụ... Hai người hạnh phúc bên nhau đến suốt đời”

Sau khi mở máy tính lên Mộ Hiên đã thấy file truyện của mình bị sửa như thế, cậu lập tức xì lông lên:

- Cái quái gì thế này? Mộ Thần, anh lại đây cho em!
- Chuyện gì thế?
- Tại sao anh dám sửa truyện của em chứ? Cái gì mà thành công với thành thụ? Hả?
- Bà xã... đừng nóng giận – Mộ Thần vuốt thuận lông – Em viết truyện đang hay tự nhiên lại là SE. Em định ngược chết độc giả sao? Anh chỉ sửa lại một tí thôi mà.
- Anh...
- Thôi được rồi. Vợ à, cơm đã nấu xong. Ăn cơm thôi. Ăn xong em muốn xử anh thế nào cũng được.
- Được. Anh chờ đó.
- Vâng, bà xã đại nhân.

Thấm thoát 7 năm trôi qua, Mộ Thần và Mộc Hiên vẫn là một đôi phu phu hòa hợp và ân ái. Hằng ngày Mộ Thần đi làm, còn Mộc Hiên ở nhà viết truyện. Thỉnh thoảng cậu cảm thấy buồn chán sẽ ra ngoài đi dạo hoặc đến công ty của Mộ Thần để làm một “người vợ hiền”: mua trà bánh đãi nhân viên trong phòng của chồng. Cuộc sống của cả hai vẫn êm đềm trôi qua, không ai nhắc lại ký ức 3 năm đen tối đó nữa.

Dạo gần đây, Hiên Hiên nhà chúng ta lại lo lắng một vấn đề: Thất niên chi dương. Cậu không phải lo lắng vô căn cứ. Cậu để ý thấy gần đây Mộ Thần hay về muộn, lại còn hay mang về một vài cái hộp màu đen bí ẩn, cậu muốn xem Mộ Thần cũng không cho. Anh còn hay đi xã giao với đối tác, đã vậy mỗi lần về đều không hề chạm vào cậu. Nỗi sợ hãi về ký ức 3 năm đen tối đó lại ập về. Mặc dù rất tin tưởng Mộ Thần nhưng Mộc Hiên lại lo lắng không thôi. Cậu tin chồng mình sẽ không có gì, nhưng chưa chắc những kẻ khác sẽ không có suy nghĩ đó. Dù gì trước đây khi còn học đại học anh vẫn là Hội trưởng hội sinh viên vô cùng tiêu sái, là mẫu người trong mộng của hầu hết nam lẫn nữ sinh viên. Đến khi đi làm trong công ty cũng có rất nhiều người thích anh, mặc dù anh đã come out và giới thiệu cậu trước mặt mọi người thì chưa chắc không có người nào có ý đồ xấu với anh.

Lại thêm chuyện gần đây báo chí hay đăng tin những cặp đôi đồng tính chia tay nhau vì nhiều lý do khiến cậu càng hoang mang hơn. Mặc dù Mộ Thần đã an ủi cậu nhưng hình như cũng không làm cậu yên tâm, ngược lại cậu còn thấy bất an hơn, cậu cho rằng anh có tật giật mình. [Tác giả: Đúng là oan cho Thần ca thiệt, cơ mà thấy anh bị nghi oan vậy ta thích a~]

Ngày hôm nay là kỷ niệm 7 năm ngày cưới của 2 người và cũng là sinh nhật cậu. Trước đó vài ngày, cậu đã nhắc với anh nhưng anh hình như không nhớ đến khiến cậu rất buồn. Tuy nhiên, Mộc Hiên vẫn làm một mâm cơm thịnh soạn, cậu chuẩn bị cả nến, cả hoa. Mọi thứ đều đã sẵn sàng để chờ anh về. Thế nhưng anh lại điện thoại về bảo cậu cứ ăn trước vì anh có việc ở công ty nên sẽ về trễ, Mộc Hiên cảm thấy rất buồn. Lẽ ra hai người nên có một buổi tối lãng mạn bên nhau, sau đó cả hai sẽ... Đã 1 tuần rồi anh chưa có chạm vào cậu vì khi anh về cậu đã ngủ, còn khi cậu dậy thì anh đã đi làm. Cậu bỗng nghe phía bên kia đầu dây truyền đến tiếng nói của một chàng trai:

- Ca, hoa hồng này rất đẹp, rất thích hợp cho một bữa tối lãng mạn như hôm nay...

Cậu thấy anh vội vàng cúp máy. Mộc Hiên lơ mơ hiểu ra được, thì ra anh không có làm thêm mà là đi hẹn hò, còn mua hoa cho người ta, lại còn ăn tối. Thì ra anh đã thay đổi, anh đã có người khác. Cậu tin tưởng lời thề của anh, cậu tin tưởng anh luôn yêu cậu. Thì ra tất cả chỉ là do cậu tưởng tượng. Cái gì mà hoàng tử hạnh phúc với mỹ nhân ngư suốt đời, tất cả đều giả dối.

Cậu chạy ra khỏi nhà, vừa chạy vừa khóc. Khi vừa ra đến cổng cậu đâm sầm vào một người

- Xin lỗi... - Cậu không nhìn rõ mặt người trước mặt do mắt đã nhòe nước
- Hiên nhi? Em... em khóc? Tại sao em lại khóc? - Mộ Thần vừa lau nước mắt vừa ôm cậu vào lòng
- Anh... anh... tại sao anh lại về đây? Không phải anh đang... - Cậu vừa ngạc nhiên lại vừa đau lòng
- Anh đang làm gì? - Anh vuốt vuốt lưng cậu như giúp cậu bình tâm lại

– Không phải là anh đang hẹn hò, còn ăn tối sao? – Cậu nhỏ giọng hỏi, giọng nói có chút run rẩy, ký ức 3 năm đen tối lại hiện về làm cậu thấy càng lo sợ hơn

Cảm nhận được sự lo lắng của cậu. Anh mỉm cười và nâng cằm cậu lên để cậu nhìn vào mắt anh:

– Hiên nhi, em hãy tin tưởng anh, anh luôn yêu em. Anh không hề dối gạt em. Anh không có ai khác ngoài em. Có hẹn hò cũng là hẹn hò với em, có ăn tối cũng là ăn tối với em. Trong trái tim Mộ Thần vĩnh viễn chỉ có một mình Mộc Hiên, không thể có thêm người thứ hai. Em hãy tin anh, có được không? – Giọng anh vừa ôn nhu vừa ấm áp như dòng nước ấm nhẹ nhàng rót vào lòng cậu. Anh biết cậu nhớ lại đoạn ký ức kia. Anh tự trách mình đã không quan tâm cậu nhiều hơn, để cậu phải đau lòng. Anh thấy mình không xứng đáng là một người chồng tốt – Hiên nhi, anh biết em đang nhớ lại chuyện trước kia, anh cũng không có cách nào làm cho đoạn ký ức đó mất đi được, anh biết em rất sợ, em sợ anh bỏ rơi em. Nhưng Hiên nhi, anh thật sự không biết làm cách nào, anh chỉ có thể mỗi ngày lại làm một chuyện vui cho em, anh hy vọng nó sẽ là một mảnh giấy trắng nhỏ dán lên bức tranh đen tối đó và dần dần che lấp nó. Nên em hãy tin anh. Cầu xin em.

Nói đến đây giọng anh có vẻ nghẹn ngào. Điều này làm cho Mộc Hiên thấy yên tâm phần nào

– Nhưng lúc này, rõ ràng... em nghe thấy... giọng của một nam nhân nói chuyện với anh...

– Hiên nhi, em đang ghen? – Mộ Thần cười nhẹ

– Em mới không có ghen. Em chỉ... em chỉ... Anh lại còn cúp điện thoại đột ngột

– Được rồi, là anh sai. Khi này là anh ghé vào cửa hàng để mua cho em cái này... – Anh lấy từ trong xe ra một bó hoa Tử đinh hương màu tím – Khi này là người bán hoa khuyên anh chọn hoa hồng. Nhưng anh biết em thích màu tím. Thế nên anh đã chọn tử đinh hương. Vì ý nghĩa của nó là: Càng gần em, anh càng yêu em, lòng anh mãi mãi hướng về em. Hiên nhi, hôm nay là kỷ niệm 7 năm ngày cưới của chúng ta và cũng là sinh nhật của em. Anh chúc em sẽ luôn hạnh phúc không chỉ sinh nhật này mà tất cả những sinh nhật sau cũng sẽ như thế. Bởi vì anh sẽ là người mang lại hạnh phúc đó cho em, bà xã đại nhân.

– Anh... anh nhớ hôm nay là sinh nhật em? – Nước mắt lại lăn trên má cậu. Mộ Thần trân trọng hôn lên từng giọt nước mắt đó. Anh cái người đáng ghét này mới giây trước còn làm cậu buồn giây sau đã làm cậu cảm động đến phát khóc.

– Đương nhiên. Sinh nhật vợ yêu sao anh có thể quên được chứ. Thôi được rồi. Chúng ta vào nhà thôi.

– Vâng.

Hiểu lầm đã được giải thích. Cả hai cùng nhau trải qua một buổi tối ngọt ngào dưới ánh nến. Sau khi ăn xong, Mộc Hiên kéo tay Mộ Thần vào phòng

– Hiên nhi, mọi khi em rất ngượng ngùng. Như thế nào hôm nay lại gấp gáp như thế. Anh còn chưa tắm rửa.

– Anh là đại sắc lang. Em mới không gấp gáp gì hết. Em chỉ là có một món quà muốn tặng anh. Là món quà kỷ niệm ngày cưới của chúng ta.

Cậu lấy trong tủ ra một cái hộp và đưa cho anh. Mộ Thần mở ra, bên trong là hai sợi dây chuyền. Một sợi có chữ Hiên, một sợi có chữ Thần. Sau đó cậu lấy sợi dây có chữ Hiên đeo vào cổ anh:

– Anh đeo sợi dây này như là mang em theo bên mình. Nếu anh dám tơ tưởng người khác nó sẽ thắt lại cho anh ngạt thở.

Cái miệng nhỏ lại chu ra khi nói câu cuối khiến lòng Mộ Thần ngứa ngáy muốn hôn lên cái miệng nhỏ kia. Vật nhỏ vậy mà tính chiếm hữu lại cao như thế. Bất quá điều đó làm anh thấy vô cùng thích thú. Anh lấy sợi dây còn lại và đeo vào cổ cậu, vừa đeo anh vừa nói:

– Vậy thì, em đeo sợi dây này cũng giống như có anh đang ở bên. Anh lúc nào cũng thấy hận không thể 24 giờ luôn ở bên em để em cảm thấy yên tâm. Thế nên từ nay về sau, Thần sẽ luôn ở bên Hiên, không bao giờ để Hiên lo lắng nữa.

Nói xong anh ôm lấy cậu và nhẹ nhàng hôn lên trán cậu

- Thần...
- Hiên nhi, anh yêu em.
- Em cũng yêu anh, yêu rất nhiều... Có những lời này của anh, em rất yên tâm. Em sẽ không nghĩ ngợi lung tung nữa, hoàn toàn tin tưởng anh.
- Hiên nhi, chúng ta đi tắm thôi.
- Anh không tặng quà sinh nhật cho em sao?
- Để lát nữa. Bây giờ phải làm chuyện này trước. Anh đã ghen cả một tuần rồi. Hôm nay anh phải ăn cả phần của những ngày trước.
- Nói xong anh vác cậu lên vai và đi vào nhà tắm.
- A, Mộ Thần... anh đáng ghét, thả em ra...
- Đêm... chỉ mới bắt đầu...

8. Chương 6: Phiên Ngoại 2 - Mãi Mãi Về Sau... Thần Sẽ Chỉ Là Của Hiên Mà Thôi

Sau khi tắm xong, Mộ Thần trở về phòng lấy máy sấy tóc còn Mộc Hiên ngồi ở ban công hóng gió

- Mới tắm xong đừng nên ngồi ngoài này, sẽ nhiễm bệnh - Anh khoác lên người cậu một chiếc áo. Sau đó anh cũng ngồi xuống bên cạnh cậu và đưa cho cậu một ly rượu đỏ
- Không sao đâu. Em ngồi ngoài này một tí - Mộc Hiên nhấp một ngụm rượu, cậu tựa đầu vào vai Mộ Thần, khẽ hít mùi hương sữa tắm nhàn nhạt trên người anh - Thần... anh biết không, khi này em thực rất sợ. Em không đủ can đảm để có thể đối diện với nỗi đau này thêm một lần nữa.
- Hiên nhi, anh xin lỗi. Là do khoảng thời gian này anh không quan tâm đến em nhiều, để em phải lo lắng. Anh đã hứa sẽ luôn ở bên em, là anh không tốt.
- Em không sao đâu. Thần... em...
- Sao vậy, bảo bối? - Anh xoa nhẹ má cậu
- Ừm, không có gì. Em chỉ là không nghĩ đến chúng ta có thể ở bên nhau lâu như thế này. 3 năm quen nhau, sau đó kết hôn, giờ cũng là tròn 10 năm rồi. Em cảm ơn anh vì đã ở bên em. Em thấy mình thật may mắn vì đã gặp được anh, ông xã.
- Hiên nhi, anh mới phải cảm ơn ông trời vì đã cho anh gặp được em, em đã hy sinh cho anh rất nhiều, vì anh em đã chịu nhiều đau khổ. Hiên nhi, chúng ta đã có 10 năm bên nhau, vui vẻ có, hạnh phúc có, đau khổ cũng có. Chúng ta sẽ ở bên nhau 20 năm, 30 năm, 40 năm, 50 năm... cho đến khi nào cùng nắm tay nhau ra đi.
- Thần...
- Hiên nhi, em nhắm mắt lại đi!
- Để làm gì?
- Em cứ nhắm mắt lại
- Mộc Hiên nhắm mắt lại, Mộ Thần rút từ trong túi ra một chiếc hộp
- Mở mắt ra được rồi...
- Cậu mở mắt ra và thấy trước mặt mình là chiếc hộp màu đen mà mấy hôm trước cậu đã nhìn thấy anh lén lút mang nó về. Khi ấy cậu còn buồn vì anh không cho cậu xem
- Đây là...

– Em mở ra đi – Vừa nói anh vừa nựng nhẹ gò má đã hồng lên vì rượu của cậu. Tửu lượng của Mộc Hiên không tốt lắm, cậu chỉ cần uống chút rượu là sẽ say nên cậu rất ít khi uống.

Mộc Hiên mở ra xem thì thấy trong đó là một đôi hoa tai, trên mỗi chiếc hoa tai là một viên kim cương đen.

– Thần... đây là... hoa tai cho em?

– Hiên nhi, anh không biết làm cách nào để em có thể hoàn toàn yên tâm về anh nên anh đã mua cặp hoa tai này, anh một chiếc và em một chiếc. Anh muốn hạ một dấu ấn vĩnh viễn trên người của em để cho mọi người biết rằng em là của anh, và anh cũng thế, anh sẽ có một dấu ấn của riêng em để cho mọi người biết anh là của em. Hiên nhi, đây là tất cả những gì anh có thể làm. Một lần nữa anh xin em hãy tin anh. Hiên là của Thần và Thần là của Hiên, mãi mãi về sau...

Mộc Hiên xúc động đến không nói nên lời, cậu ôm chặt lấy Mộ Thần. Giờ phút này, từng lời từng lời của anh như từng ngọn gió xuân ấm áp khẽ lướt qua trong lòng cậu. Mộ Thần của cậu đã vì cậu suy nghĩ đến mức này, còn gì hạnh phúc hơn nữa chứ?

– Em tin anh, hoàn toàn tin anh.

– Anh đeo nó cho em nhé!

– Nhưng em chưa bấm lỗ tai...

– Anh đã chuẩn bị rồi – Anh lấy ra một chiếc hộp khác, trong đó là dụng cụ bấm lỗ tai – Chịu đau một tí nhé!

– Vâng, anh làm đi.

Mộ Thần đưa dụng cụ bấm lỗ lên lỗ tai cậu. Mộ Thần nghe một tiếng “bụp” như tiếng bóng nước bị vỡ. Một cảm giác nhói đau ngay tại lỗ tai cậu nhưng do có hơi rượu trong người nên cảm giác đau cũng bớt đi phần nào. Mộ Thần lấy chiếc hoa tai đeo lên cho cậu, sau đó anh lấy thuốc thoa lên vết thương

– Được rồi. Em lấy chiếc còn lại đeo cho anh đi!

– Vâng!

Mộc Hiên tháo chiếc hoa tai của anh xuống và đeo vào chiếc giống hệt như của cậu lên tai anh. Cậu còn nghịch ngợm cắn một cái khiến cho anh run lên

– Tiểu yêu tinh! – Anh vỗ nhẹ mông cậu

Mộc Hiên vội né tránh. Hai người đùa giỡn với nhau một chút. Sau đó, Mộ Thần đi dọn dẹp trong khi Mộc Hiên vẫn ngồi lại ban công. Sẵn còn ly rượu của anh, cậu đưa lên môi uống hết.

Khi Mộ Thần trở vào phòng thấy cậu vẫn đang ngồi ở ban công. Anh định lại gần gọi cậu thì đột nhiên Mộc Hiên xoay người lại và nhảy lên người anh, hai chân móc vào hai bên hông anh. Mộ Thần vội giữ lấy cậu để cậu không ngã. Anh chưa kịp định thần lại thì cậu đã hôn lên môi anh. Ngửi thấy mùi rượu nồng nàn, Mộ Thần biết là vợ yêu của mình đã say

“Thì ra tiểu yêu tinh của mình khi say lại mạnh mẽ như thế. Vậy cũng tốt, lâu lâu có thể cho em ấy uống vài ly rượu”. Trong lòng Mộ Thần phức tạp đang có một số suy nghĩ “không thuần khiết”

Quả thật tối nay vợ yêu của anh trở nên quyến rũ hơn mọi ngày, có lẽ là do rượu làm cho cậu thêm dạn dĩ. Khi cả hai đến được chiếc giường thì Mộc Hiên đã thành công đốt lửa trên người Mộ Thần.

Cậu gặm cắn môi anh, sau đó từ từ rà chiếc lưỡi ẩm ướt của mình quét qua hai lỗ tai của anh, cậu cười hắc hắc khi thấy anh bỗng rung mình một cái

– Ông xã, anh cứng...

– Tiểu yêu tinh. Em dám đốt lửa?

– Hắc hắc, hôm nay em sẽ ăn anh... – Vừa nói cậu vừa đẩy ngã anh xuống giường – ... ăn đến không còn một cọng xương

– Được, rất sẵn sàng – Anh làm tư thế dang hai tay hai chân ra

Mộc Hiên lấy một dải băng bịt mắt Mộ Thần lại, sau đó không biết từ đâu lôi ra một cuộn dây. Cậu trói hai tay anh vào đầu giường và bắt đầu găm lên cổ anh

– Bà xã, em đây là muốn cưỡng gian anh? – Giọng anh mang đầy ý trêu chọc

– Từ trước đến giờ đều là anh chủ động. Hôm nay đến phiên em sẽ làm cho anh dục tiên dục tử hắc hắc.

Cậu hôn lên cổ anh, sau đó từ từ xuống đến hai quả cherry hồng hồng trên ngực anh và thấy rất hài lòng khi nó nhanh chóng nổi lên và căng bóng trông rất mê người. Sau đó lưỡi cậu từ từ rà xuống bụng, quét một vòng quanh rốn, cậu thấy anh khẽ run lên một cái.

– Thế nào ông xã, anh thấy em có thua kém anh không?

Giọng của Mộ Thần giờ đây đã khàn khàn. Anh không nghĩ bảo bối của mình đêm nay lại có thể quyến rũ như thế.

Lưỡi cậu lại tiếp tục đi xuống và dừng lại ở vật to lớn đang rất có tinh thần kia. Mút nhẹ ở đầu cự vật, cậu nghe tiếng hút khí của anh. Sau đó cái miệng nhỏ nhắn của cậu ngậm lấy thứ to lớn kia và mút như đang ăn một cây kẹo. Cậu rõ ràng nghe thấy tiếng thở của anh ngày càng khó khăn, giọng anh ngày càng khàn hơn

– Bảo bối, em thật đúng là tiểu yêu tinh câu hồn phách. Ngoan, làm nhanh hơn nữa, ông xã yêu em nhiều.

Nghe thấy tiếng cổ vũ của Mộ Thần. Cậu ra sức cắn mút, đồng thời cũng chăm sóc hai quả cầu nho nhỏ ở phía dưới.

Vì bị bịt kín mắt nên giác quan của Mộ Thần nhạy cảm hơn, anh thấy một xung động mãnh liệt lướt qua đầu, và rồi anh bắn thẳng vào miệng cậu. Mộc Hiên không những không nhả ra mà còn nuốt sạch dòng sữa ngọt ngào đó.

– Ông xã, anh bắn nhanh quá – Mộ Thần nghe tiếng cười khúc khích của cậu ở phía dưới. Tự ái đàn ông trỗi dậy. Anh giật phẳng sợi dây ra và đè ngược lại Mộc Hiên

– Nhanh? Được, bảo bối. Đêm nay anh sẽ cho em biết thế nào là nhanh. Ông xã sẽ phục vụ tận tình cho em.

– Khoan. Anh nói là để cho em ăn anh.

– Anh đổi ý rồi. Em sẽ không thể ăn được anh. Ngoan nào, bảo bối, em tự làm cho anh xem đi – Vừa nói anh vừa lấy tay nắm chặt tiểu Hiên Hiên khiến cậu rên lên một tiếng.

– A~... ừm...

– Ngoan nào bảo bối, làm cho anh xem... – Lời nói của anh đầy dụ hoặc.

Mộc Hiên một tay vuốt ve tiểu JJ của mình, tay còn vuốt ve tiểu huyết phía dưới. Cậu lấy một ít gel bôi trơn cho lên ngón tay và đút vào tiểu huyết của mình. Cảm giác như có điện giật ở cả đằng trước và đằng sau, cậu rên rỉ ngày một lớn hơn và hai mắt đã ngập một tầng nước

– A~... nóng quá... Thần... em... em... khó chịu...

– Ngoan, bảo bối. Nói cho ông xã biết em muốn như thế nào?

– Em muốn... em muốn anh...

– Em muốn anh làm gì? Hửm? – Anh kề sát vào tai cậu

– Em muốn... muốn anh đút em ăn no...

– Oh~ vậy cái miệng nào muốn ăn?

– Tiểu huyết... tiểu huyết của em muốn ăn... – Hai tay nhẹ mở tiểu huyết đang rất đói khát kia – ... cho em... ông xã, cho em...

– Em nói như thế kia anh sẽ không cho em ăn. – Anh đặt cự vật ở ngay cửa huyết nhưng không đưa vào mà chỉ cọ xát ở bên ngoài, điều này làm cho cậu phát điên lên và vặn vẹo cái miệng – Bà xã, nói lại đi.

– Cầu anh... cầu anh cho em... tiểu huyết của em thật trống rỗng...

– Được. Ông xã sẽ cho em ăn no.

Nói xong anh nhấp một cái thật mạnh vào bên trong. Mộc Hiên hét to lên một tiếng. Sau đó từng cái từng cái một anh làm cho cậu không thể im lặng mà bắt đầu rên rỉ. Tiếng rên càng ngày càng lớn. Từng đợt từng đợt sóng cứ đập vào người cậu khiến cậu choáng váng. Cậu chỉ biết giữ chặt lấy vai anh, hai chân quắp vào hai bên hông anh và ưỡn thân lên như thể muốn anh tiến vào sâu hơn nữa.

– A~... ông xã... mau... dùng sức... ngay chỗ đó... thật sướng... a~... ư~... ông xã... thật sướng a

~~~ Bảo bối... anh sẽ khiến em không thể nào nhớ về những chuyện không vui. Ông xã sẽ khiến em quên hết mọi đau khổ.

– A~... ông xã... cho em... thao chết em... thật sâu... ư~... ân~... a

– Bảo bối... em thật mê người. Ông xã sẽ làm em thật sướng...

– Ân~... ông xã... thật lớn... thật sâu... a

– Bảo bối... nói anh nghe... ai làm em sướng?

– Ân~... là ông xã... ông xã làm em sướng...

– Ngoan... có muốn hơn nữa không?

– Muốn... muốn anh thao chết em... muốn anh ăn sạch em...

– Bảo bối... nào... chúng ta cùng nhau...

– Ân~... em không nổi nữa... a

Sau tiếng hét, cả Mộ Thần và Mộc Hiên đều bắn ra và ôm nhau thở hổn hển. Cả hai người đều ướt đầm mồ hôi. Mộ Thần nhẹ hôn lên trán cậu.

– Cảm ơn em, Hiên nhi.

– Thần... em yêu anh.

– Anh cũng yêu em. Yêu rất nhiều.

Sau đó... khụ... không có sau đó vì Mộ Thần đã tiếp tục đè Mộc Hiên ra ăn sạch sẽ, từ phòng ngủ đến phòng tắm. Mộc Hiên cuối cùng đã hiểu được thế nào là một đêm 7 lần. Cuộc vui chỉ vừa mới bắt đầu thôi...

--- ----- Toàn văn hoàn --- -----

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-em-la-my-nhan-ngu>